

РЕШЕНИЕ

№ 3759

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1475** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], против Решение № 20224967 от 22.12.2021 г., постановено по НАХД № 12791/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 53 от 14.02.2019 г., издадено от Директора на Областна дирекция по безопасност на храните С. град (ОДБХ С. град), с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 44, ал. 2 вр. ал.1 от Закона за храните (ЗХ), за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 3 от Закона за храните, на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лева.

Касаторът счита решението за неправилно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и т.2 от НПК. Поддържа, че в мотивите на оспореното решение липсва отговор на релевираните с жалбата и с писменото му становище възражения, като не са обсъдени и представените по делото доказателства свързани с мащаба на търговската му дейност – дребна търговска дейност. Излага доводи за несъставомерност на нарушението, като от осъществяването му – 08.01.2019 г. към настоящия момент са изтекли повече от 3 години-период явяващ се

неразумно дълг за реализиране на административно-наказателната му отговорност, като в този смисъл се позовава на решение на ВКС по н.д. № 529/2009 г. и на приложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Предвид конкретиката на случая, определянето на на санкция и в минималния предвиден в закона размер – 2000 лв. нарушава принципа на пропорционалност предвиден в чл. 49, §3 от Хартата на основните права на ЕС, а в по - общ смисъл в чл. 5 от ДЕС. С оглед на изложеното, моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, като бъде прието, че извършеното нарушение е несъставомерно, а при условията на евентуалност, макар и формално да е съставомерно, то извършеното представлява маловажен случай.

Ответникът по касационната жалба - Областна Дирекция по Безопасност на Храните /ОДБХ/, чрез адв. Б., оспорва доводите в касационната жалбата, счита решението на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно, поради което и настоява за оставянето му в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X. -ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

С оспореното решение СРС е потвърдил НП № 53 от 14.02.2019 г., издадено от Директора на Областна дирекция по безопасност на храните С. град (ОДБХ С. град), с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 44, ал. 2 вр. ал.1 от Закона за храните /отм./, за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 3 от Закона за храните /отм./, на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лева.

За да постанови обжалвания съдебен акт районният съд е установил от фактическа страна следното:

На 08.01.2019 г. служители на ОДБХ С. град посетили обект магазин, находящ се в [населено място], [община], [улица]. Обектът бил стопанисван от [фирма]. При проверката служителите на ОДБХ С. град са установили, че в магазина се предлагат за продажба с обявена търговска цена храни от неживотински произход с изтекъл срок на годност - газирани напитки, картофен снакс, негазирани напитки и пр. Същите били изложени заедно с храни, които били годни за човешка консумация. С оглед тези констатации, служителят на ОДБХ С. град - Н. П. /разпитана като свидетел в производството пред СРС/ съставила на дружеството АУАН № 2001599/ 09.01.2019 г. за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХ. Същият бил връчен на представляващия ЕТ - К. Д., която подписала акта без възражения по констатациите. В законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН възражение не било подадено. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Съдът е приел, че от събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях безспорна фактическа обстановка, се налага изводът, че санкционираното лице е осъществило съставът на вмененото му нарушение по чл. 20, ал. 1, т. 3 от Закона за храните /отм./, доколкото от събраните по делото доказателства се установява наличната в обекта на конкретно индивидуализираните в АУАН и в НП стоки с изтекъл срок на годност, както и че същите са били "пуснати на пазара" по смисъла на §1, т. 53 от ДР на ЗХ /отм./. На следващо място е прието, че при съставянето на АУАН

и при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, актът е издаден в предвидената за това форма и от компетентен орган, правилно е определен и размерът на санкция.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

На първо място следва да се посочи, че фактическата обстановка е такава каквато е описана в АУАН и издаденото въз основа на него НП и правилно е възприета от състава на районния съд, което не налага нейното приповтаряне от касационната инстанция.

Правилен е и изводът, че НП е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в преклузивните срокове, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Спазени са императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта - тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Правилен е изводът, че в случая е осъществено именно "пускане на пазара" по смисъла на легалното определение на това понятие, дадено в § 1, т. 53 от ДР на ЗХ, мотивите за което се споделят изцяло от касационната инстанция.

Отделно от това в производството пред СРС касационният жалбоподател твърди, че в оспорения АУАН и НП е посочен само срокът на минимална трайност, без никакви други констатации, вкл. за неправилно съхраняване на храната. Само по отношение на 4 стоки – картофен снакс се съдържа констатация за изтекъл срок на годност, а по отношение на останалите е посочено „най-добър до“, като понятието „срок на годност“ според касатора не е равнозначно с понятието „срок на минимална трайност“. Възраженията в тази насока са неоснователни.

Налице е изрична забрана за търговците на храни да предлагат на пазара храна, която не е безопасна за консумация от потребителите, уврежда или може да увреди здравето на хората и такава която не е годна за консумация от хората /така чл. 20, ал.1 вкл. и т.3 от ЗХ/. От своя страна нормата на § 1, т.34 ЗХ /отм./ дава легалната дефиниция на понятието "Негодна храна за консумация от човека" - това е храна, която е неподходяща за употреба според нейното предназначение вследствие на замърсяване, микробиологични промени, развала, изтекъл срок на трайност или нарушена цялост на опаковката; съответно § 1, т. 67 от ЗХ /отм./ дава легално определение на понятието "Храна, която не е безопасна за консумация от потребителите", и определя същата като храна, която уврежда или може да увреди здравето на хората или е негодна за консумация, като при определянето ѝ като такава трябва да се вземат предвид: а) условията на нормалната ѝ употреба от и на всеки етап от производството, преработката и предлагането на храната; б) информацията, предоставена на потребителите, включително информацията на етикета или друга общодостъпна за потребителя информация за предпазване от специфични вредни за здравето ефекти на определена храна или група храни". Част от задължително посочваната информация в етикета е и тази за срока са годност/трайност на продуктите /така чл. 9 и чл. 10 от ЗХ/. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл. 9, ал.1 и 2 от Закона за защита на потребителите, т.е. във всички случаи храните с изтекъл срок на годност по дефиниция са негодни за консумация от човека, съответно не са безопасни за консумация от потребителите, като за определяне на последното съгласно нормативната уредба водеща е включително и информацията върху етикета, която от своя страна като задължителен елемент от съдържанието си включва и посочване

срока на годност /трайност на продуктите.

При така установената фактическа обстановка правилно районният съд е приел, че ЕТ е осъществил съставът на вмененото му административно нарушение. Обстоятелството, че се касае за едно относително малко количество стоки с изтекъл срок на годност, както и малък обем на осъществяваната дейност, не освобождава субектът от стриктното спазване изискването на чл. 20, ал.1 от ЗХ /отм./ във всяка една от хипотезите на тази правна норма. Установената степен на обществена опасност на деянието е правилно преценена от наказващия орган при определяне на размер на наказанието в минималния такъв, а повишената степен на обществена опасност на дейностите, свързани с търговията с храни, изключва приложението на чл. 28 от ЗАНН. С оглед характера на засегнатите обществени отношения, осигуряващи безопасността и здравето на гражданите, то по никакъв начин случаят не може да се определи като маловажен. Обществената опасност на нарушението е изключително висока. Това е така, защото търговията с храни с изтекъл срок на трайност крие висок риск за живота и здравето на потребителите. Възможността това да доведе до заболяване на неограничен брой граждани е напълно реална. В тази насока е и съдебна практика, която е безпротиворечива и отхвърля възможността подобно нарушение да се третира като маловажно.

В същото време, само за пълнота следва да се отбележи, че не е налице по-благоприятен закон, тъй като в чл. 128, ал. 1, т. 1 от Закона за храните (обн. ДВ, бр. 52 от 9.06.2020 г., в сила от 9.06.2020 г.), е предвидена същата по размер санкция за идентично нарушение, регламентирано в чл. 4, ал. 1 от ЗХ.

По изложените съображения настоящият състав намира, че решението на СРС не страда от релевираните в касационната жалба пороци, поради което същото като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, X. -ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20224967 от 22.12.2021 г., постановено по НАХД № 12791/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.